http://www.procesulcomunismului.com/marturii/fonduri/pitesti/diversi_autori/emagirescu_moara.htm

MOARA DRACILOR
Amintiri din Inchisoarea de la Pitesti

18 ani de detentie in inchisorile comuniste din Romania cer sute de pagini pentru ca, dupa indemnul unuia dintre martirii acestor inchisori, Dragodan, sa poata fi zugravita pentru contemporaneitate si viitorime a mia parte din ceea ce a fost.

Suceava, Targsor, Gherla, Aiud, Canal, Jilava, Periprava, Salcia, iata numai cateva locuri unde martiri tineri si maturi si-au dat sanatatea si chiar viata, nu atat pentru ei, cat pentru urmasii lor.

Dar nici un loc de detentie nu a fost atat de cumplit ca inchisoarea din Pitesti. Sunt unul dintre putinii supravietuitori din acel iad. Genocidul de la Pitesti, proliferat apoi si in alte penitenciare, a fost mistificat atat de cei care l-au creat si condus, cat si de cei de peste hotare, care, neintelegand nimic, au scos vinovate victimele. Cine va putea crede ca masacrele de la Pitesti, Targsor, Gherla, Canal, Salcia au fost facute de catre victime, nationalisti condamnati la ani grei de detentie, si nu de comunisti si slugile lor ?

Toate soiurile de adversari ai nationalismului n'au scapat si nu scapa prilejul de a acuza mai vartos pe cei carora li s'a scos limba si care n'aveau dreptul sa se apere nici macar prin gesturi! «Calomniati, calomniati mereu! Ceva tot va ramane! » « Acuzati, acuzati intr'una. Ceva tot va ramane! ».

Asa a trecut in uitare genocidul, asa s'au lichidat supravietuitorii si s'au sters urmele, s'au facut simulacre de procese, comedii regizate prost, dar cu o insistenta si perseverenta demne de cauze mai bune. Asa se face ca minciuna a triumfat odata in plus, ucigand tocmai pe aceia care aratau cu degetul pe ucigasi.

S'a scris, poate, destul despte fenomenul Pitesti, fara ca Romanii tineri sa afle despre adevarata fata a acestui loc de martirizare a neamului lor. Vor fi fost oameni mai priceputi decat mine, care vor fi avut posibilitatea sa studieze, sa cerceteze, sa verifice, sa se documenteze.

Eu imi dau doar parerea sincera despre acest fenomen unic in istoria Romaniei si a omenirii, relatand doar ceea ce am trait, vazut si simtit eu insumi, in cei cativa ani ai acestui apocalips.

Voi cauta sa descriu desfasurarea genocidului pornit din temnita Pitestiului, sub marele nume de « demascare ».

Cand am fost arestat pentru a doua oara, in noaptea de 14-15 Mai 1948, eram cunoscut prin 12 ani de munca silnica, la care fusesem condamnat, si din care executasem trei. Eram pedagog la Liceul internat din Iasi, iar, cu doua zile inainte, absolvisem Facultatea de Drept. Noua insi au dat buzna in camera mea, la ora 12 noaptea. Intre ei, era si directorul liceului. Iata-ma la miezul noptii, impreuna cu vreo suta de intelectuali, printre care douazeci de studente si eleve, zvarliti cu totii in trei camioane, unul peste altul, pe patru randuri, sub faruri si pistoale, cu soldati in picioare peste noi. Soldatii erau cu baionetele indreptate in jos, spre trupurile noastre. Am pornit in racnete si injuraturi, cu lovituri de cisme in cap; nu stiam incotro, credeam ca spre Rusia. Cand au ajuns in dreptul Cimitirului Galata, masinile n'au mai putut urca. Ploua si era mult noroi. Ne-au

dat jos din camioane sub racnete, sudalme si ghionturi, apoi am fost aliniati langa cimitir. Farurile ne luminau; fiecare dintre noi simtea in ceafa teava pistolului unui politist. Eram convinsi ca ne executa acolo, caci se mai facusera de-alde astea in Tara Romaneasca. Dar nu ne-au executat. Ne-au comandat «la dreapta », si am fost bagati in inchisoarea Galata. Cand am intrat in inchisoare, am rasuflat usurati, de parca am fi ajuns acasa. La vreo saptamana, ne-au pus in niste dube speciale si ne-au dus la inchisoarea Suceava, care era mai mare, facuta tot pentru Romani, de catre Austrieci, pe vremuri. Ne-am adunat cateva sute mai intai. Apoi, dupa ce au inceput anchetele, neam facut mai mult de o mie. Crima care ni se punea in sarcina era aceea de a fi avut idei nationaliste, anticomuniste, de a fi vorbit cu cineva despre asa ceva, de a fi cantat cantece romanesti, de a fi ajutat vreun detinut.

Anchetatorii-calai si-au inceput curand lucrul. Am fost dezbracati, facuti ciorchine, atarnati cu picioarele in sus si ni se aplicau sute de lovituri de par la talpi, palme, sezut, peste tot. Pe parii cu care eram batuti era scris, cu litere mari, rosii: « Calea adevarului ». Am avut parte de socuri cu curent electric pana la lesin, de « pisica », de ace pe sub unghii, de testicule batute cu creionul; nu mai amintesc palmele, suturile, ghionturile, injuraturile. Pe fete le batjocoreau. Iata dar chinurile de care am avut parte timp de aproape un an, zi de zi, la Suceava. Gemeau parca si zidurile inchisorii, anchetatorii-calai nu mai pridideau, oamenii in oras incepeau sa-si dea seama de grozaviile ce se petreceau in inchisoare.

Asa au fost fabricati, de catre vajnicii calai comunisti, o serie de « criminali » printre care se afla si unul Turcanu Eugen, din Dorna, student in anul III la Facultatea de Drept din Iasi. La numai cateva zile de la arestare, Turcanu a fost ridicat la demnitatea de planton pe sala si polonicar. Era un om solid, de statura potrivita, foarte rau. Mocnea de ura. In ultimul timp, intrase in cardasie, la facultate, cu o securista care pretindea ca vine din lagarele fasciste; conduceau impreuna U.N.S.R. din Facultatea de Drept - o asociatie procomunista de pe vremea aceea.

Vina lui Turcanu era ca se casatorise cu fata unui nationalist si avusese, prin 1945, cativa prieteni « reactionari ».

Dupa aceste anchete ingrozitoare, au adus o sectie mobila a Tribunalului Militar din Iasi, care, cu usile inchise, sub catuse, cu doi aparatori din oficiu ce ne acuzau mai rau decat procurorii, a inceput impartirea « darurilor » : sute si sute de mii de ani de munca silnica. Mie mi-au dat 12+10+8+10+5, pentru diferite infractiuni imaginate de articolul 209 din Codul penal.

Moara lucra bine si cum ne « aranjau », cum ne trimiteau pe dube: elevii la Targsor, studentii si absolventii fara diplome de licenta la Pitesti, seniorii la Aiud. Si curgeau miile si sutele de mii in toate inchisorile.

In timpul sederii la Suceava, am cunoscut un student in anul I de la Facultatea de Drept din Iasi, pe nume Bogdanovici Alexandru. Era un om destept si cult care, indemnat si sprijinit de un colonel de securitate si de alte oficialitati, a initiat o actiune de « reeducare » a noastra, a celor inchisi pe nedrept. I se garantase, chipurile, ca guvernul nu are de gand sa nenoroceasca tineretul intelectual al tarii, atat cat a mai ramas dupa razboi, ca vrea numai sa-i recupereze pe tineri — cu conditia insa ca acestia sa-si faca *mea culpa*, sa-si schimbe ideologia, « demascandu-si » faptele din trecut si « reeducandu-se ».

Acesti candidati la « reeducare » si la « autodemascare » si-au inceput « lucrul » in camere special amenajate pentru ei, unde se imparteau suplimentele de mancare de catre

polonicarul-planton Turcanu. Nenorocitii erau incitati sa cante toate cantecele comuniste, sa despice firul in patru pe marginea teoriilor marxiste, sa faca pe ateii, pe dusmanii « reactiunii ». Directia inchisorii ii sustinea si incuraja; cat despre noi, grosul detinutilor, noi nu i-am luat in serios.

Curand, detinutii « reeducati » au plecat la inchisoarea Pitesti, o puscarie noua, construita de Carol al II - lea si inaugurata de Antonescu, tot cu tineret anticomunist, in 1942. Ceva mai tarziu, am fost dusi si noi tot la inchisoarea Pitesti. La venirea noastra am gasit in inchisoare cam vreo patru-cinci sute de studenti, dintre care numai cativa erau condamnati pentru activitate de asa zis spionaj, foarte putini erau liberali si taranisti.

Se primeau pachete si se trimitea cate o carte postala pe luna; ne scoteau la plimbare afara, cu alte cuvinte era un regim bun. Ministru de interne era Teohari Georgescu, adjunct era Sepeanu, director general era Dulberger, iar director al inchisorii era Dumitrescu. La doua zile dupa ce am fost adusi aici, au inceput restrictii dupa restrictii: ni s'au interzis legaturile cu familiile, gardienii si-au schimbat atitudinea, eram mereu vizitati si cercetati, ca niste cobai, de catre diferite figuri, tot mai ostile si mai pornite contra noastra. Prin Iulie s'a dat ordin sa predam tot ce aveam pe noi si ne-au lasat in celula in pielea goala. Gardienii au inceput cu injuraturile si au continuat cu bataia pentru toate nimicurile. Pentru motive din cele mai imaginare, eram crunt batuti, atat in celule cat si pe culoare. Cand ne duceau la baie, odata pe luna, eram insirati in pielea goala pe culoarele celularelor, iar paznicii, pe doua coloane, cu bate, ne croiau din rasputeri si ne goneau pe scari. Unii bateau niste toace, altii in fiarele caloriferelor de pe coridoare, iar noi cu zeghile pe cap, nu cumva sa vedem ceva si sa stricam secretul. In timp ce ne aflam sub dus, gardienii continuau sa ne pandeasca; daca vreunul din noi ridica ochii din pamant, atunci ne scoteau pe toti imediat afara si, in ghioage, ne bagau intr'un fel de beci cu apa amestecata cu murdarie de om de la canalizare; ne tineau acolo in frig si cu apa murdara pana la glezne. Mancarea a devenit simbolica, bataia zilnica, pentru toate motivele inventate de acesti primi « educatori ». Totul era un iad. Se dadeau cate 100 grame de paine pe zi, sau un turtoi de mamaliga de 150 grame. Cand dadeau fasole, greu puteai numara in gamela noua sau zece boabe, iar in arpacas, care era aproape zilnic, daca gaseai 40 - 60 de boabe. Alta data dadeau varza acrita in niste haznale enorme, incalzita in cazane de catre bucatarii de drept comun - hoti si criminali - si aruncata in gamelele noastre de dupa usa, cu un fel de polonic din tinichea de conserva.

In aceasta inchisoare se aplica zilnic tot ce putea scorni iadul mai dracesc, mai dur, mai sistematic, urmarindu-se acumularile lente pentru « saltul calitativ », disperarea, sinuciderea sau « reeducarea » (delatiune+perversitate+crima). Aceste metode practicate de catre oficialitati, adica de gardieni, oricat de groaznice erau, le intelegeam intr'o oarecare masura, gandind ca se razbuna pe noi la ordinul comunistilor — macar ca nu aveau pentru ce se razbuna, caci nu pierise nici unul de mana noastra. Nici macar, o palma nu primisera de la noi: se razbunau pe o idee, pe ideea iubirii de tara, ideea nationalista.

De la o vreme, ziua ca si noaptea, la anumite ore, am inceput sa auzim gemete prelungi si permanente, zgomote sacadate, ritmice, de buseli. Credeam ca gardienii chinuiesc pe unii dintre noi in beciuri sau cazinci si ca e ceva trecator. Treptat, treptat, teroarea a ajuns la paroxism. In celularul de la munca silnica eram permanent la « dospit » cam 150 de insi, toti fosti studenti, unii proaspat absolventi. La ultimul etaj erau cei in depozit ai Serviciului Secret de Informatii, in general oameni in varsta, care detinusera

functii foarte mari si nu fusesera condamnati. La parter, in camere comune, erau cei condamnati la temnita grea, circa trei sute de insi, tot studenti. Pe aripa « T » a celularului erau cei condamnati la inchisoare corectionala, in general cu pedepse mai mici. In diverse camere comune se aflau alte cateva sute de studenti din toata tara. Dintre acestia se faceau recrutari pentru canal, in anumite perioade.

Intr'o zi a venit o comisie si ne-a prospectat si pe noi, cei de la munca silnica. Ne-au pus sa alergam pe culoar, in pielea goala. Ei stateau pe scaune si ne priveau, unul ne apuca de fese. Nu au putut insa recruta nimic, pentru ca nici unul dintre noi nu mai avea fese. Eram pur si simplu piele si os, niste aratari galbene si bolnave.

In 1950 ajunsese la Pitesti un tanar de circa 25 - 30 de ani, blond, cu ochi albastri, imbracat civil, pe nume Marina — dupa cum il strigau gardienii. Venea in control prin celule, nu scotea nici o vorba. Pandea prin vizetele celulelor, umbla cu papuci de carpa pe culoare. Mai tarziu am aflat ca este utecist, trimis special, responsabil cu problema «demascarilor », adica distrugerea creierului si a spiritului celor care erau potrivnici comunismului, in primul rand a tineretului intelectual.

Auziseram ca in Sectia « inchisoare corectionala », unde erau cei mai inveterati si indoctrinati « revolutionari », polonicar era Turcanu, acela care venise cu noi de la Suceava. Noi stiam ca acesta este un informator, ca ne uraste de moarte, ca are un caracter bestial, criminal, o conformatie lombroziana. Era solid, lat in spate, paros, fruntea ingusta si creata, mainile foarte lungi si puternice.

Incepand cu iarna lui 1950, auzeam gardienii pe sala strigand: « Fata la perete! Trece pasarea rara! » La inceput, nu stiam ce se intampla, pana cand, intr'o zi, prin gaurelele ce le
faceam in usi si le camuflam, la culcare, cu mici botoloci de paine, am vazut pe unul cu zeghea pe cap, ca sa nu i se vada fata nici de catre gardieni, trecand dintr'un celular in altul; ne-am gandit ca e unul de-ai nostri, care are o putere asa de mare in lagarul acesta al mortii, de se sperie si se intorc cu fata la perete si gardienii.

Pe celularul nostru, la munca silnica, era sef de sectie gardianul-sergent Georgescu; la temnita grea era sef de sectie Dina Florea; la corectionala era un alt Florea, Dumitrascu parca; toti erau fara studii, prosti si rai, slugi bune si inconstiente, care daca la inceput au dansat dansul crimei de buna voie, nestiind pana unde se poate merge, acum dansau de nevoie: fiind prea naclaiti in sange de Roman, nu mai puteau da inapoi.

Zgomote, buseli infundate si gemete auzeam mereu, dar nu stiam ce se intampla. Abia in ziua de Pasti 1950, parca a fost pe 9 Aprilie, am deslusit taina, am avut revelatia intregului apocalips.

Dimineata a venit gardianul Georgescu sa imparta cele 100 de grame de terci. Cand am intins gamela, mi-a spus, mai mult in soapta, sa-mi fac bagajul. Cu o jumatate de ora mai inainte, Liviu Barutea, teolog din Vascau, care facea puscarie din 1941, de pe vremea lui Antonescu, si care era cu mine in celula, imi povestise de ce tipase in somn in acea noapte: avusese un cosmar, visase ca venise gardianul, ca m'a luat pe mine si m'a batut groaznic, sa ma omoare. Mai fuseseram noi de multe ori ciomagiti de gardieni: ba in celula, ba pe sali, ba la apa, la W.C — in general insa nu era vorba de bataie pe moarte. Mi-am facut bagajul, asa cum imi ordonase gardianul. Tot bagajul meu era un stergar si niste izmene rupte. Stateam gata, langa usa. A deschis usa usor, mi-a facut semn sa-mi pun zeghea pe cap, a incuiat usa in urma mea, mi-a soptit sa-mi iau in mana bocancii (ambii erau pentru piciorul stang, unul mai mare, altul mai mic; ii primisem aruncati in celula, plini de sange,

adunati de la mortii de pe front) impreuna cu o jumatate de patura de pus sub saua cailor, toata naclaita in sange, groaznic de murdara si mirosind a sudoare de cal. Asta o aveam dupa ani in care nu mi se daduse nimic de acoperit, caci dormeam pe jos, nu se punea problema unui pat. Deci mi-am luat bocancii in mana si am fost dus la etajul III, la depozitul Serviciului Secret de Informatii, in ultima celula. Pe culoar 1-am intalnit (l-am vazut printro gaura a zeghei) pe Marina. Credeam ca vor sa ma izoleze, ca asa aveau obiceiul de sarbatori, si ale lor si ale noastre; cine stie ce era in capul lor! Gardianul a deschis celula si cand mi-am ridicat zeghea de pe cap si Georgescu a incuiat si a plecat, auzindu-i-se pasii pe sala, « ochiul » vizetei s'a ridicat, s'a umplut; deci era cineva acolo. In celula se afla Turcanu cu Viorel Negrila din Sibiu, fiu de plutonier major, student in anul I la Facultatea de Drept din Cluj, condamnat cam pe degeaba la trei ani de corectionala. La inceput nu am priceput, credeam ca m'au bagat la « tras de limba ». Dar Turcanu, care ma cunostea, imi zise ca e curios cum de-am nimerit amandoi in aceeasi celula, ca doar n'am fost prieteni. Apoi ma invita sa ma dezbrac. Eu tot n'am priceput. Nu m'am dezbracat, spunand ca mi-e frig. In clipa aceea, bestia, care' avea cam 90 -100 de kilograme (puse pe el din « grosul » pe care-1 manca din hardaiele noastre; eu nu stiu daca aveam mai mult de 35 de kilograme, doar greutatea oaselor si a pielii) mi-a tras puternic o palma, de am cazut sub oblonul ferestruicii, si mi-am spart timpanul; apoi m'au dezbracat, mi-au bagat in gura, cu coada lingurii, obielele murdare, umplandu-ma de sange, mi-au legat cu o funie mainile la spate si cu alta funie picioarele.

Ce a urmat nu se poate descrie. Nimeni nu ar putea crede, oricine ar spune ca e de domeniul fantasticului: bataie in cap, pentru indobitocire; bataie in fata, pentru desfigurare; mii de lovituri in spate, sub coaste, in plex, la talpi. Zeci de lesinuri si iar de la capat, ore intregi, iar ochiul de la vizeta veghea, veghea mereu. Mi-au zdrobit coastele, plamanii, ficatul, jucau incaltati pe oasele mele, pe rinichii mei. Dupa-prima tura de cateva ore, Turcanu mi-a zis: « Cat Dumnezeul ma-tii vrei sa mai stau eu in puscarie din cauza ta, ma ? Ori iti faci demascarea, ori, daca nu, te duci ingeras, dupa altii de-alde tine » Si a inceput a doua tura. Am lesinat. Ceva mai era viu in mine, caci stiu ca mi-am zis: « sunt mort si probabil asa e pe lumea cealalta ». Era un fel de euforie. M'am trezit udat cu apa si legat de teava caloriferului, care era acolo de forma. « Dumnezeul ma-tii, dar esti ostru! ». Turcanu era impresionat ca nu murisem inca. Aveam pe atunci 28 spre 29 de ani. In zilele precedente ne daduseram seama ca de pe celularul nostru disparusera o serie de oameni, si numai dintre cei care aveau nume marcante. Astfel disparusera Costache Oprisan, apoi Popa Aurel, Virgil Ionescu si Nicolae Nedelcu. Abia acum mi-am dat seama ce se petrece in inchisoare. Prima tura de bataie durase cam sase ore. In timpul celei de-a doua ture, spre seara, a venit si gardianul Georgescu in celula. Si, ca sa se arate zelos fata de acesti detinuti, pe care nu-i intelegea, dar de care se temea, a luat parul si mi-a dat si el vreo 40 - 50 de lovituri. Insa, ori dadea cu mila, ori nu avea ura si puterea lui Turcanu: loviturile lui mi-au parut mangaieri pe langa celelalte. Talpile mi se umflasera bute, mainile la fel, muschii erau rupti si negri, obrazul si capul total desfigurate. De altfel, aceasta era prima figura a lui Turcanu: te desfigura complet, ranjind de placere, si pe urma isi punea in functie celelalte metode. Eram complet negru, nu se mai gasea macar un locsor pe trupul meu care sa nu fie negru. Noaptea, pe la ora noua sau zece, gardianul Georgescu a adus pe doctorul inchisorii, care avea in mana o siringa cu ceva lichid si niste pastile. Turcanu s'a uitat foarte urat la gardian si 1-a injurat printre dinti, pentru ca a

adus doctorul. Doctorul era civil si i-a spus incet lui Turcanu: « Cati vor mai fi de acestia ? Pana acum sunt 40 de morti! » La care Turcanu a raspuns: « Pana vor disparea toti ».

Doctorul a plecat asa cum a venit; nu mi-a facut nici o injectie, caci nu avea unde, intru cat eram tot numai un buboi negru. M'au legat, pentru a dormi ei linistiti. Eu am lesinat iar, sau am murit..., nu stiu.

A doua zi, au inceput alte torturi si ancheta. Mi-au dat niste felii subtiri de sapun si un varf ascutit de lemn, sa-mi notez tot ce am de demascat, adica tot ce nu am spus la ancheta Securitatii din Suceava. Crezand ca mai am de spus multe, la fiecare punct recunoscut ma chinuiau si tot nu ma credeau. A trebuit sa spun si sa exagerez fel de fel de lucruri. Mi-am acuzat parintii, logodnica, prietenii, pentru lucruri mici, bine inteles, despre care imi dadeam seama sigur ca nu au caracter penal, dar pentru constiinta mea aceasta era o grozavie!

« Reeducatorii » erau precis informati de o serie de lucruri, pe care le mai cunosteam eu, pentru ca trecusera pana atunci sute de tineri prin « moara lui Satan » si toti au fost obligati sa demaste tot ce stiau si tot ce li se paruse.

Dupa aceea, m'au luat iar la judecat si la batut: de ce am invatat carte, eu, fecior de taran; de ce nu m-am facut muncitor ? « Ai vrut sa te faci prefect, ma ? » Si da-i, si da-i!

Dupa ce-au crezut ei ca despre altii nu as mai avea mare lucru de demascat, a urmat «demascarea personala ». Trebuia sa ma autobatjocoresc, sa spun ca am fost un prefacut, un hot, un escroc, ca i-am mintit pe altii. Mi-am dat seama ce vor si m'am scuipat singur cat au vrut ei.

Eram foarte bolnav. De zece zile urinam sange, rinichii mi-erau stricati, ficatul zdrobit, ranile incepusera sa puroieze.

Intr'o zi m'au dus la agentul sanitar, caci aveam febra mare. Se facuse un flegmon pe rupturile feselor, mare cat pumnul, si prinsese o coaja groasa si tare. Agentul sanitar mi-a pus un pumn de praf galben, m'a infasat si, dupa vreo luna de chin, mi-a trecut. Bucati de carne lipsesc din fese, lucru ce se poate constata si astazi.

Crezand ca, in mare, m'au epuizat, intr'o zi m'au mutat in camera de alaturi, unde am dat peste Popa Aurel, fostul secretar al lui Patrascu. Aurel era si el galben-vanat, incepuse sa se dezumfle. Ne-au lasat cateva ceasuri singuri, in ideea ca poate vorbim sau punem ceva la cale. Dar noi ne lamurisem deja de tot sistemul lor de crima si teroare comunista din penitenciare. El, « Popicul », mi-a spus doar atat: ca in prima zi, cand m'au adus alaturi, el a numarat 980 de lovituri cu parul, dar pumnii, palmele si dansul pe organele mele nu le-a mai putut inregistra cu aceiasi precizie, fiind de altfel si el aproape « mort ». Pe urma ne-au bagat in celula doi reeducatori de la Roman, Sofronie si Giurconiu, fosti in tineretul taranist, care trecusera si ei prin reeducare, dar ca voluntari si initiatori, adepti al lui Turcanu. De la acestia am inteles ca Bogdanovici, care fusese seful reeducarii la Suceava si care incercase sa continue si la Pitesti, a fost « demascat » ca « oportunist » de catre Turcanu, in « Camera 4 - Spital »; « demascarea » aceasta a fost definitiva, caci Turcanu si-a ucis victima in cele mai groaznice chinuri, in fata a 50 - 60 de coechipieri- « reeducatori » sau detinuti ce-si asteptau randul la tortura.

Prin « Camera 4 - Spital » trecusera deja mai multe serii de « reeducare ». Pe Costache Oprisan l-au chinuit ca pe Cristos, saptamani de-a randul, obligandu-i pe toti cei care au fost candva in subordinea sa si care il divinizau, caci el chiar merita aceasta, sa-l bata, sa-1 scuipe, sa-1 chinuie si sa-1 oblige sa spuna minciuni despre el, sa se dezica, sa-si denigreze ideile si sa declare ca a fost un farsor. L-am vazut odata, cand ne-au scos la

aer. Isi daduse camasa jos si spinarea lui toata era zebrata in forme regulate, cum ar fi fost jupuit de viu, ars cu foc sau cu bici, rastignit, stie Dumnezeu!

Turcanu isi facuse planul cum sa-i ucida pe toti si cum sa declanseze actiunea in toate penitenciarele, bine inteles sub obladuirea si conducerea din umbra a Securitatii comuniste.

Inainte de a ma baga in « Moara dracilor », a venit un adjunct de ministru de interne, pe nume Sepeanu, care m'a chemat la cancelarie. Cu ochelari negri la ochi, ca sa impresioneze si sa inspaimante, adjunctul s'a facut ca vrea sa stea de vorba cu mine, amical. Siretenie de comunist! Ca a auzit ca sunt un om destept si cinstit, ca ar trebui sa ma schimb, sa-mi insusesc ideologia comunista si celelalte... I-am raspuns ca si eu sunt de parere ca noi patriotii-nationalisti nu mai avem nici o sansa, dar ca aceasta nu constituie un motiv sa devin un « altul », sa ma dezic de tot ce am iubit si apreciat in viata, sa imbratisez ideologia lor. S 'a facut ca ma felicita ca sunt cinstit si a adaugat ca daca as fi vorbit altfel, nu m'ar fi crezut. I-a spus gardianului sa ma duca inpoi in celula, dar am observat ca i-a facut cu ochiul. Am fost dus la « Neagra », unde am fost tinut in bezna si cu apa la picioare timp de zece zile; ratia in acest timp era de 100 de grame de paine si o cana cu apa la doua zile. In sfarsit, cand m'au readus in celula, a fost pentru a ma baga direct in tarbaca «demascarilor ».

Dupa mine, in camera lui Turcanu au fost dusi Virgil Ionescu, o somitate in cultura, si Nicolae Nedelcu (Ristel), cel care strigase la Tribunalul Militar din Bucuresti, cand a fost judecat pentru crima de inalta tradare, fiindca fusese sef la Facultatea de Drept: "Sa fiu condamnat oricat, insa cer sa mi se schimbe calificarea, din «inalta tradare » in «inalta si patimasa iubire de tara ! ». Ristel, fiind probabil mai plapand, nu a rezistat in « atelierele » lui Turcanu : dupa cateva zile, l-am auzit racnind ca nebunii, pe cand ducea tineta ca s'o desarte. Acum eram cinci in celula, doi « reeducatori » si trei« banditi », sub supravegherea lui Turcanu, bine inteles, care se afla alaturi.

La un moment dat, a venit in Penitenciarul din Pitesti o echipa de doctori, colonei si procurori. Turcanu a disparut din celula alaturata, impreuna cu Negrila, si au facut, la « corectionala », o selectie de oameni pentru Canalul Dunare -Marea Neagra. Au trimis cateva dube, dintre cei deja trecuti prin « demascari », astfel ca celularul Sectiei corectionale a ramas aproape gol. In inchisoare mai ramaseseram noi, cei de la « munca silnica », cu condamnari mari, cei de la « temnita grea », un numar mic dintre cei de la «corectionala » si ceva noi veniti.

Turcanu s'a instalat in camera mare (« Camera 4 - Spital », care avea cam 60 de paturi) unde i-a adunat pe toti cei ramasi dintre cei trecuti prin « demascari », precum si o parte dintre cei mai temuti batausi ai sai. Ceilalti batausi plecasera la Canalul Dunare-Marea Neagra, organizati pe brigazi, cu « comitete de demascare-reeducare », cu oameni innebuniti, demonizati, zdrobiti sufleteste, dar bine incadrati. Celor adunati in Camera 4-Spitai, ni s'a dat pat si saltea de paie. Erau acolo niste carti marxiste, date de ofiterii politici, si a inceput « reeducarea ». Zilnic se faceau lectii de marxism, seminarii; cine nu stia ceva sau spunea vreun cuvant « gresit », era imediat « demascat ca bandit» si zdrobit in picioare de toti ceilalti, pana recunostea ca a facut-o « intentionat ». Apoi iar incepea «lectia » si asa, fara sfarsit. Zilnic se cantau in cor cantece comuniste, ca Internationala, se prelucra istoria Partidului Comunist-Bolsevic, materialismul dialectic si istoric precum si pedagogia lui Macarenco. Atunci am inteles noi cine a fost acest « mare pedagog » care i-a depasit si pe Rousseau si pe Pestalozzi. Macarenco nu fusese

decat un inainte mergator al lui Turcanu, un Turcanu mai vechi! « Marele pedagog » folosise exact aceleasi metode de reeducare si aceleasi procedee ca si Turcanu; se intelege cum fusesera obtinute succesele sale miraculoase. Pacientii lui Macarenco, dupa numai cateva zile de contact in celule cu «reeducatorii », veneau de buna voie la el si cereau sa li se ofere prilejul de « demascare » si de « reeducare ».

Dupa o luna de « scolire »in « Camera 4-Spital », sub presiune si chinuri zilnice, cu sufletele intr'o vesnica minciuna, cu gandul concentrat sa nu gresim vreo bolboroseala de-a lui Marx sau Lenin, ne-au spus ca ne vor risipi in camere mari, cu « banditi », adica cu detinuti netrecuti inca prin tortura « demascarilor » si prin dezumanizarea «reeducarilor ». Ni s'a spus ca noi trebuie sa fim atenti la tot ce vor face, la tot ce vor zice detinutii cu care urma sa fim pusi in contact. Noi trebuia, de altfel, sa-i provocam si mai apoi sa organizam « reeducarea » lor, fara sa le povestim nimic din grozaviile prin care trecuseram, sa ne facem ca suntem tot cei pe care ei, eventual, ii cunosteau deja, dar ca am fost batuti de gardieni si ca de aceea avem rani si vanatai peste tot. Detinutii de la Sectia de « munca silnica » au fost ingramadiri la subsol, in trei camere, iar cei de la « temnita grea » au fost adusi la parter. In total, eram cam trei sute de prizonieri in tot penitenciarul, ceilalti plecasera la Canalul Dunare - Marea Neagra.

Turcanu, cu tot comandamentul lui (Martinus, Levinski, Stoian, doi tineri de la Academia de studii Economice din Bucuresti, de loc din Piatra Neamt, un student in anul V de la Medicina, din Timisoara, taranistul Juberian si viitorul preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa) ramasese in celularul Sectiei « corectionale », din ce in ce mai ocupat cu torturarea si zdrobirea noilor veniti, pe care apoi ii trimitea in « zacatori », cu aceleasi instructiuni ca si pe noi.

La un moment dat, directorul penitenciarului, capitanul Dumitrescu, isi facuse obiceiul sa asiste la « reeducarera » din *Camera 4-Spital;* venea tot mai des, mereu insotit de niste sublocotenenti de securitate, zisi « politici », si de enigmaticul Marina, care vesnic tacea, fie pentru ca era prea cretin, fie pentru ca voia sa impresioneze. Suferinta noastra avea parca darul de a inspira capitanului Dumitrescu si insotitorilor sai cea mai buna dispozitie.

Am stat in « zacatoarea » asta cateva luni, pana aproape de Craciun. Ne cam obisnuiseram. Mancarea se mai imbunatatise putin, gardienii nu mai bateau pentru toate fleacurile, nici nu mai cautau nod in papura. Pana intr'o zi, cand Turcanu, insotit de patru insi din « comitetul sau », a patruns in camera. Ne-a tinut un discurs dur, ne-a cerut la toti sa ne « reeducam », ne-a avertizat ca daca nu vrem de buna voie, o va face cu forta. Oamenii, nestiind ce-i asteapta, au ramas stupefiati. Totusi, in amenintarea lui Turcanu unii intuisera parca « ceva », mai ales ca Turcanu isi tinuse discursul sau sub supravegherea unui politruc. Apoi Turcanu ne-a mutat pe toti intr'o parte a camerei, iar el, lungit pe un prici, ne-a chemat pe toti la el, rand pe rand, tot lungiti pe prici, vorbindu-ne in soapta. Pe cei netrecuti prin « tarbaca » se facea ca-i sfatuieste sa-si faca «demascarea », iar celor trecuti (cam o treime, poate ceva mai mult), ne-a spus ca, la un semn al sau, dupa ce va tine un nou discurs, fiecare sa-1 luam la bataie pe prietenul cel mai bun, pe care de altfel ni-1 desemna el.

Efectul astfel obtinut era dublu : noi ne compromiteam total, aparand drept niste tradatori, in ochii celor pe care trebuia sa-i luam la bataie; la randul lor, acestia ramaneau buimaciti si total dezorientati de capcana diabolica in care se trezeau. Asa s'a si intamplat. Mie mi-a revenit sarcina sa-1 lovesc pe Mihai Tufeanu, cel mai apropiat prieten al

meu, student la Politehnica, in Bucuresti. Deja sub Antonescu facuseram impreuna trei ani de inchisoare; fusesem in casa lui, ma iubea si il iubeam, dar el nu stia ce este in sufletul meu. Dupa trei luni, cand am putut sa vorbim, mi-a spus ca a fost bine pentru el ca m'au pus pe mine sa-1 lovesc, ca abia atunci a facut legatura intre disparitia mea din celular si ranile ce le dobandisem intre timp. Intelesese ca « ceva » se petrece si-si incropise un plan cu privire la propria-i conduita.

S'a incis o bataie ingrozitoare, in care unii dadeau iar ceilalti se aparau, dandu-si intr'o clipa seama ce insemnau gemetele si bufniturile acelea pe care le auzisera pana atunci. Turcanu, ca un taur inspumat, mutila pe cei care-i cadeau in maini. Ne-a pus apoi pe toti pe burta, pe ciment. Apoi a dat ordin ca « banditii din reeducare » sa treaca pe priciul mare, lungiti pe spate, unul langa celalalt, cu mainile pe piept. Noua, « reeducatorilor-calai » ne-a ordonat sa ne adunam pe celalalt prici, si a trecut la formarea « comitetului de reeducare », dintre oamenii lui cei mai de incredere. La inceput 1-a pus sef pe Juberian, apoi pe Zaharia din Timisoara, student in medicina si taranist, pe urma pe Pop Cornel, student in anul IV, la Cluj, om de 29 de ani si de o mare capacitate intelectuala. Pentru ca efectul sa fie si mai dezastruos, atat asupra noastra, a «reeducatorilor-calai » cat si asupra « banditilor in reeducare sub tortura », m'a numit si pe mine in « comitet », alaturi de Apavaloaie, din Falticeni, ambii cunoscuti ca patrioti si nationalisti convinsi, oameni de actiune...

De indata ce si-a constituit « comitetul », Turcanu a dezlantuit un adevarat iad in camera. Oricat as incerca, nu pot descrie chinurile oamenilor, perversiunea acestor chinuri, milioanele de lovituri, privatiunile de somn, incercarile de sinucidere, parii rupti si schimbati, bataia fiind reluata zilnic, permanent si sub cea mai minutioasa organizare. Nimeni n'a scapat, fiecare batea pe cine trebuia sa bata, toti deodata. « Banditii » aflati in « reeducare » erau obligati sa mearga ca broasca pe ciment, facandu-se ca-1 lustruiesc; noi, « reeducatorii-calai » trebuia sa-1 lovim pe fiecare, de indata ce trecea prin fata noastra. Atata doar ca loviturile nu erau asa de puternice, deoarece nu erau date cu ura, din contra; in orice caz era ceva ce nu se poate descrie. Eu cred ca era mai mare suferinta noastra, a celor ce loveam, decat a celor loviti. Acestia poate ca mai gaseau o diminuare a suferintei lor, in faptul ca sufereau in comun si egal. Poate ca vreunul din « comitet » sa fi lovit mai cu ura, dar nu-mi vine sa cred nici asta, pentru ca nu se stie cum au ajuns si acestia in situatia in care se aflau.

Gandeam ca fiecare om este ca un metal. Acestea se topesc cam de la 140 de grade temperatura in sus, iar unele se topesc aproape de 2000 de grade, dar tot se topesc. Asa si oamenii. Unii au cedat imediat, de groaza puscariei; altii la cateva palme, iar unii la mii si zeci de mii de ciomege si alte chinuri, dar tot au cedat. Chiar si moartea este o dovada ca au cedat, orice ar spune oricine! A depins de constitutia fiecaruia si de locul, ca sa zic asa, ce 1-a avut pe scara lui Mendeleev. Esentialul este ca, inainte de a fi fost supusi la aceste torturi si chinuri inimaginabile, noi, cei inchisi, am fost poate mai oameni decat cei ramasi afara. Dar cine sa inteleaga acest adevar ? Cei care afirma ca, daca ar fi fost ei in locul nostru, nici nu ar fi stat de vorba cu Turcanu, sau pur si simplu i-ar fi intors spatele? Acestia uita cat de puternici erau Turcanu si ai lui si pe cine aveau ei indaratul lor, cat de slabi, de anemiati si de desfigurati in batai eram noi". Acestia uita sau poate ca nu stiu de asa numita « lege de aur » a demascarilor. Nu numai ca cine facea pe el, de durere sau de spaima, trebuia sa-si manance fecalele. Se uita sau poate nu se stie, de asemenea, ca in ziua de Boboteaza se organiza o ceremonie satanica, la care parodiindu-se botezul, detinutii

erau obligati sa serveasca, in loc de sfanta aghiazma, o gamela cu urina, luata din hardaul in care ne faceam cu totii nevoile.

Nimeni nu indraznea sa se opuna si nici nu incerca vreo rezistenta caci ar fi fost imediat zdrobit. Tot ce era anticomunist trebuia sa dispara sau sa fie complect dezumanizat.

Ceea ce se intampla in camera noastra, la subsol, se intampla si in alte camere, si la alte nivele, actiunea fiind declansata *in aceiasi zi, exact in acelasi timp, exact dupa acelasi tipic.* Aceasta este grozavia fenomenului Pitesti! In toate camerele au bagat in asa zisul comitet de demascari cate un om care avea priza printre ceilalti, care era respectat si se bucura de o anumita incredere generala. Bine inteles, acesta era deja in chingile diavolului si cunostea de pe propria-i piele tot ce se va face si cum se va ajunge la faimosul « salt calitativ » marxist.

In realitate, aceste « demascari » nu urmareau altceva decat un supliment de ancheta politieneasca, strangandu-se sute de mii de informatii despre cei din afara inchisorilor, care fusesera in contact cu noi; de altfel, multi dintre acestia incepusera si ei a sosi in puscarie. Bineinteles, se urmarea compromiterea totala a celor mai buni dintre cei buni, a tuturor patriotilor si iubitorilor de neam, de bine, de frumos si de Dumnezeu. Securitatea a aranjat astfel lucrurile incat lumea nestiutoare a inceput a acuza exact pe acestia. Scopul diabolicei actiuni de « demascare » si de asa zisa « reeducare » a fost transformarea pe cat posibil a tuturor detinutilor in informatori, pentru ca, fara eforturi, directiile inchisorilor si stapanii lor de mai sus sa afle ce se vorbeste in inchisori sau in afara lor, ce gandeste bietul Roman, oropsit, instrainat si martirizat in propria-i tara.

Cei care nu putusera invata carte, dar care fusesera promovati pe diferite trepte de conducere, de catre regimul comunist, au ajuns sa se bata cu pumnul in piept ca ei au fost comunisti si «patrioti» inca din fasa, au inceput sa creada ca locurile unde se cocotasera necinstit, chiar li se cuvin de drept. De aceea, tinerii intelectuali patrioti din inchisori trebuiau sa piara, tocmai pentru ca fusesera cinstiti, altruisti, generosi, buni romani, uneori poate cam imprudenti fata de barbaria instaurata in tara dupa 23 August 1944. Acestia trebuiau sa piara, sa piara insa, pe cat posibil, de mana propriilor lor tovarasi de suferinta si chin. Cum poate fi calificata, altfel decat diabolica, mintea care a imaginat acest scenariu?

Intre 1949 si 1952, « demascarile » si « reeducarile » din Penitanciarul Pitesti se faceau in serii de trei-patru luni fara intrerupere. Detinutii martirizati erau nevoiti sa suporte chinuri si rastigniri pe care nici eu, care le-am trait, nu le pot descrie in toata amploarea lor.

S-au scris in timpul demascarilor sute de mii de pagini, pentru fiecare dintre acestea Dumnezeu mai stie cate sute si mii de pari s-au luat in Penitenciarul Pitesti in jurul anului 1950. Torturile diabolice, martiriul neintrerupt si suferinta fara capat au demonizat, ucis sau dus la nebunie multe mii si mii de Romani, intre care s'a tesut o nevazuta panza de compasiune, de intelegere reciproca, pe care timpul o scoate tot mai pregnant la lumina, in ciuda faptului ca randurile supravietuitorilor Pitestiului se raresc pe zi ce trece.

Cancerul demascarilor si al reeducarilor de la Pitesti si-a trimis celulele sale distrugatoare si la Gherla sau la Targsorul destinat elevilor, peste tot fratii fiind obligati sa devina tortionari ai propriilor lor frati.

Pentru autorul prezentelor memorii, si Pitestiul si Gherla au fost dureroase locuri de intalnire, de revedere a fratilor sai: cel mai mare, martirul invalid de razboi, cu care m'am inteles din priviri. In cei 18 ani de detentie, am creat in memorie 309 poezii; recent le-am

asternut pe hartie, una dintre ele fiind intitulata « Ochii fratelui », ai fratelui meu Culai. Tot in inchisoare mi-a fost dat sa-1 vad odata pe fratele cel mic, pe Cedric: i-am admirat tinuta demna si barbateasca, in una din plimbarile prin iadul de la Pitesti.

In cei 18 ani de detentie s'a scurs toata tineretea mea si a fratilor mei de pe plaiurile subcarpatice ale Scortenilor de pe Tazlau, Judetul Bacau, plaiuri atestate sub acest nume cam de cinci veacuri si jumatate. Nici o perioada, din acest lung sir de ani in care am fost privat de libertate, nu a fost atat de dureroasa ca perioada traita la Pitesti. De aceea, prezentul fragment de jurnal nazuieste numai sa se adauge altor marturii ale supra-vietuitorilor Pitestiului, cu totii adevarati martiri ai neamului romanesc.

Eugen Magirescu, Scorteni-Vaslui, 1987

MOARA DRACILOR

Tot fugarit de cainele cel ros,
Bagai la « Moara dracilor » in cos.
Huruitoarea macina rasad,
Amestecat cu codina din iad.
Si scartaia tihnita din masele,
Adulmecand si-o grindina de stele.
Asa alisveris n'a mai avut
De cand cazu din stele Belzebut...
La « Moara dracilor », dupa ponoase,
Se macina si suflete si oase.
Flacai voinici, cu cerul stramtorat,
Branciti de o huiduma de pacat,
Se'mpotrivesc, sub pietre, scaparand
Cate-un crampei de viata, cand si cand...
Icneste hardughia din tatani,
Prin bezna cautand dupa stapani
Si multumita'n miezul noptii bate
Din aripile-i negre, labartate,
Ca macinat tot anul numai floare
Si feciorelnice margaritare...
La moara asta, dac-ai mas in drum,
Iti ia din suflet Diavolul uium,
In fiecare zi cate-un miertic,
Iar inima ti-o joaca la arsic.
De-atata ghes am si uitat ca sanger,
Si c'am avut candva si eu un inger.
Hei! Cum m'a prins dihania sub roata,
Si ce mai Fat Frumos eram odata!
Pe-atunci, manand cerboaicele la strunga,
Mai sarutam pios cate-o ledunga

Si mai torceam pe-un fluieras de tei
Din subsuoara lunii, funigei.
Treceam domol prin lume, cautand
Un coltisor de loc pentru comand
Si nu purtam pe drum nici un trofeu
Si nici sfaramaturi din visul meu.
Cu flamura credintelor valvoi,
Faceam din roata soarelui urzoi
Si navodeam de-o punte'n paradis,
Sa-mi duc coburii doldora de vis...
Si-asa din lumea asta, dintr'o data
Am nimerit la Moara blestemata.
Plinind sorocul unui zodiac
Sau sadica placere-a unui drac.
Agonisita sufletului gales,
Mi-a jefuit-o cainele de vames.
Si mi-au pascut parloaga cerului
Lacustele capriciilor lui...
Necheaza gloaba pe maidanul gol
Visand un brat de iedera'n ocol.
Iar sufletul mai scormone 'mprejur
O'mbucatura mica de azur...
De cand bagai la moara asta'n cos,
Mi s'a umplut tabolul cu repros.
Si'n cerul gurii mi-a turnat Satan,
Din cosoroaba Iadului, catran.
Hei, rasnita, batuti-ar la rascruci
Arhanghelul aripile'n butuci!
Mai rasuceste-te odata'n fus,
Si'ntorce-ma, sa mor cu fata'n sus!